

St. Leifur

LEIFUR.

1. ARG WINNIPEG 2. NOVEMBER 1883. NO. 26.

Margir spyrja: Hvernig stendur á að allir keppa við að fá myndir sínar teknar hjá I. Bennetto & Co. ? Það er mjög auðvelt að svara þeirri spurningu! Það er vegna þess að stofur þeirra eru betur lagaðar til þess starfa, en nokkrar aðrar í Winnipeg, annað það að þeir hafa lærdari myndasmíði heldur en aðrir, það er því óhætt að fullyrða, að myndir eptir þá eru betri en annara. Stofur þeirra eru á mótum Bannatyne's og Adalstrætis gagnvart Ash-down's harðvornubúð. 14. sept.

Burtfer sumarsins.

Á sólargeislavængjum fer sumarið á braut, með sorgartár og gleði í líðins tíma skaut; þau sorgartár og gleði, er sífellt skiptast á um sól og myrkur hjartans, er kjör vor skapað frá.

Og snjóhvítur engill á ótal blómin veik hann andar, þau titra svo hlýpin kold og bleik. Því styður þú maður? að hlusta á tímanshljóð, og hjarta þitt titrar sem folnað sumarblóm.

Er sumar þjer í hjarta með sálar þínar ró? nei, sveil er þar og jokull und margra vetra snjó. Á lífjúblóðum frosnum þú lest þinn skapadóm og leiðist kall þína á þínum eigin róm.

Er kaldri myrkurdimmu braut hvernigshljá rós, á heimsins morgni skínandi í nýskapða ljós; og innst í mannsins hjarta þar dylst þó fagurt fré und frosti íns innra vetrar og margra ára snæ.

Á sólargeislavængjum fer sumarið á braut, og sem það mun hverfa í tímans pokuskaut. Vjer eigum annað sumar og aptur munum sjá, vor æskublóm, sem mistum, und hjartans vetrar snjá.

Kr. Stefánsson.

Stutt yfirlit yfir sögu Nordvesturlandsins.

(Framhald).

Næsta ár 1879 var stofnað fjelag í þeim tilgangi að byggja jarnbraut suðvestur frá Winnipeg, átti brautina að liggja til kolanáma, sem þá voru nýlega fundnir suðvestan til í Manitoba. Var fjelag þetta nefnt Manitoba Suðvestur landnáms jarnbrautarfjelag, ásetti fjelagið sjer að byggja brú yfir Rauða í Winnipeg, til að tengja braut sína við þá, sem suður lá fyrir austan ána og til að styrkja fjelagið til framkvæmda við þetta fyrirtæki. Lofaði bæjarsjórnin í Winnipeg, að gefa fjelaginu 300,000 dollars, skyldu þeir peningar brúkaðir til brúargjörðar, og afgangur inn ef nokkur yrði, til að byrja á byggingu brautarinnar.

Stuttu síðar kom sú fegn til Winnipeg, að stjórinn hefði breytt stefnu brautarinnar, og að hún ætti að liggja fyrir sunnan Manitobavatu, var frett þessi meðtekin með miklum fagnuði, ekki einungis í Winnipeg, heldur einnig í vesturpartí Manitobafylkis, enn þá var orðið all þjettbyggt víðast hvar.

Winnipegubúar gjörðu nú eina tilraun enn með að fá brautina til Winnipeg, sendu þeir men til Ottawa til að reyna að semja við stjórna á ný, um að fá brautina til Winnipeg, bauðzt bæjarsjórnin til að gefa 300,000 dollars til þess fyrir tækis, þratt fyrir allar aðgjörðir bæjarins í þessu máli, fengu sendimeinn ekkert svar, og máttu

hverfa aptur við svo lítið. Litlu síðar ákvað að stjórinn að byggja brautir stöf frá Winnipeg norðvestur til Stonewall og haldi svo áfram þaðan með byggingu brautarinnar. Var hugmynd stjórmaninnar að brúka brúna, sem Winnipegubúar ætluðu að byggja yfir Rauða, þar til tækifæri gæfi að brúa ána í Selkirk, sem stjórinn vissi að mundi verða ærið kostnaðarsamt, vildi hún því gjarna brúka Winnipegubúa þannig, þó fráleitt væri að þeir fengi brautina.

Um þessar mundir voru fullgjörðir samningar milli Winnipegubúa og Manitoba suðvesturjarnbrautarinnar, víðvikjandi brúarbyggingunni lofaði bæjarsjórnin að byggja hana með því skil yrði, að öllum jarnbrautum skyldi fjárlast að fara með lestir sínar yfir hana, gekk fjelagið að kostum þessum, og var þá brúarstaðið ákveðið á Point Douglas með samþykki Canadastjórnar og fjelagsins. Gjörði nú suðvesturbrautar fjelagið Winnipeg að aðal aðsetursstað sínum, og batt sig til að hafa öll sín verkstaði í bænum, tóku þeir þá til að byggja brautina, en ærið seint gekk þeim verkid, og hefir sú braut ekki orðið til mikillar upphyggingar hingað til.

Fylkið var á framfaravegi, innflytjendur komu í stórhópum úr öllum áttum, og byggðist landið umvörpum. Þorpið Selkirk, sem þá var almennt álitid að mundi verða aðaladsetursstaður Kyrrahafsbrautarinnar fyrir vestan Lake Superior, var í uppgangi miklum, voru einstóku menn í Winnipeg að hugsa um að flytja þangað verzlun sína, en þeir vonuðu allatid eptir að jarnbraut in mundi sveigð við til Winnipeg, og að bærim mundi með tímanum verða eins víðfrægur og nú er framkomid, þótti þeim því súrt í broti, að yfirgefa sínar gömlu stöðvar, og kusu heldur að hlða átektu, mun einginn þeirra hafa ástæðu til að álita það ráð óheppilegt. Það sem mest apraði þeim frá að flytja burtu frá Winnipeg, var að margir af stórkaupmönnum í austur Can ada, voru farnir að hafa augastað á Winnipeg, sem hentugum verzlunarstað fyrir vorur þeirra í þessu unga fylki. Þetta sumar hækkuðu fasteignir í bænum mjög mikið í verði, og var það að pakka Suðvestur jarnbrautinni. Sem þá var verið að byrja á, brautarstúfurinn til Stonewall studdaði einnig til þess, því menn voru búnir að fá fullvissu um að aðalbrautin mundi eigi byggð fyrst um sinn milli Stonewall og Selkirk, hlaut því allur flutningur, með brautinni, að fara gegnum Winnipeg, jókst verzlun í bænum geysi mikið um sumarið og haustið. Voru verzlunarhlús bæjarins orðin fleiri hundruð, fólkstala í bænum var þá rúm 8,000 og eignir bæjarins virtar á 3,415,065 dollars. Næsta sumar (1880) komu innflytjendur til fylkisins fleiri enn nokkru sinni áður, margfaldadist verzlun svo fljótt að hinir gömlu hægfare innbúar óttuðust að fylkinu mundi klárlega steypt með þeim aðgangi, stórar og skrautlegar bríck (múr) byggingar risu upphvítvetna í stað hinna gömlu og hrörlegu timbúrkofa. Auðmenn í austur Canada og Englandi, sóttu um að setja peninga sína á veltu í Manitoba, voru því yfirflótanlegir peningar fyrir alla, sem eitthvað höfðu til að setja í veð. Um haustið voru innbúar bæjarins um 12,000 að tolu, og eignir bæjarins 4,006,160 dollars. Þetta sumar kom til umræðu að Canada Kyrrahafsbrautin yrði fengin í hendur fjelagi nokkru, fengu þá Winnipegubúar fullkonnari von en nokkru sinni fyrr um að þeir mundu fá brautina til Winnipeg. Um haustið var brautin fullgjör til Portage La Prairie og var það eigi litil hjalp fyrir Winnipeg í verzlunarlegu tilliti, þetta sumar var og unnið

kappsamlega við að byggja brúna yfir Rauða, en meðan hún var ekki fullgjör, var brúkuð önnur brú, sem byggð var til brúabýggðar, svo nú var jarnbrautar sambandið fengið til Portage La Prairie, og var það all mikið hagnaði fyrir innflytjendur, sem viðtöðulaust streymdu vestur um fylkið.

Næsta vor (1881) tók Kyrrahafsbrautarfjelagið við taunhaldi brautarinnar, breytti það þegar stefnu hennar og lagði hana gegnum Winnipeg, bauð þá bæjarsjórnin að gefa fjelaginu 200,000 dollars, ef það vildi undirgangast að hafa aðal aðsetursstað sinn hjer fyrir vesturpart brautarinnar, og allar verksmíðjur, sem það þyrfti að hafa þar í bænum, lofaði bærim að gefa land, sem útheimtist til þess gekk fjelagið að samningum þessum, og byrjaði þá vagnhóld Winnipeg.

Þó menn fengu þá fyrst fullvissu um að öll fylki Canada yrðu að lyktum samtengd með óslitnu jarnlandi, allt frá Atlantshafi til Kyrrahafs, voru þó margir sem í upphafi urðu megnir fjandmenn fjelagsins, þeir gátu eigi skodad það ódrútsi en sem eitt ógurelegt einveldi, sem með tímanum mundi hneppa allt Nordvesturlandið í óslitandi þrældómsfjotra, þeim of bauð hvað fjelagið fékk mikið land frá stjórni en þeir gleymdu að athuga það að aðrar jarnbrautir hafa fengið talsvert meira land t. d. Nordlega Kyrrahafsbrautin í Bandaríkjunum fékk 57,920,000 ekrur af landi, og er þó meira en þriðjungstyttri en Canada Kyrrahafsbrautin, en meiri hluti manna varð þó gláður við fullvissu þessa og tók tveim höndum móti fjelaginu, þeir sáu glogglega að fjelagið mundi verða fylkinu til ómetanlega mikils gagns, fyrst og fremst mundi fjelagið kappkosta að byggja brautina svo fljótt, sem auðið væri til að hafa gagn af henni sem fyrst, jafnframt mundi það gjöra sitt ytrasta til að fá land sitt byggt upp það bráðasta, og þannig óbeinhlús, ef ekki beinhlús, studda að framförum fylkisins. Því auðvitað var ef landið væri í eyði hjer og þar, mundi jarnbrautin seint borga sig. Undirleins og fjelagið kom til Winnipeg tók það til starfa, og saust fljótt vegummerkí bæði í Winnipeg og amarrstaðar.

Winnipeg var búinn að sigra, eptir margar ónýtar tilraunir með að fá þenna mikla Canada þjóðveg í gegnum bæjarstaðið, tokst það að lokum fyrirhafnarlaust, það var því eigi undravert þó bæjarbúar gj rðu tilraun með að láta það ásamast er þeir höfðu látið sjer um munu fara nokkru um sinnum nefnli, að Winnipeg ætti fyrir höndum að verða með stærstu, ef ekki hinn stærsti bær í Canada, enda leið eigi á löngu áður meim sáu þess ljós merki, að fleiri en bæjarbúar einir höfðu alit á Winnipeg, því undirleins og það frettist að Kyrrahafsbrautin ætti að liggja gegnum bæinn, þusti að mágur og margmennir ur öllum áttum til að kaupa fasteignir, og setja peninga sína á veltu einhvern veginn, allt var í upptæmi svo miklu að ekki voru dæmi til annars eins í sögu Ameríku, nema fyrst í stað við gullnamana í California þörðum, bæjarstaðið var stækkað upp aptur og aptur, og hver blettur seldur fyrir afar verð, svo úr öllu hófi keyrði, margur fastekur höndi, kringum bæinn, sem um undantakin ár hafði með atorkuseni að eins getað haft ofan af fyrir sjer og sínum, varð nú stórauðugur á faum dogum með því að selja nokkrar ekrur af landi sínu. Allir urðu truflaðir af óskopum þeim, er ágengu með bæjarlöða verzlunina, og var ekki um annað hugsad nje rátt frá morgni til kvölds, gekk öfi þessi allt sumarið og fram yfir miðjan